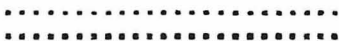

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL FLORENTINE

Η ΘΥΣΙΑ

Ο καλοκαιριάκιό εκείνο, άπόγευμα ό σοφός καθηγητής τής χημείας τού Πανεπιστημίου τών Παρισίων κ. Βίκτωρ Ζερώ, φαινόταν έξαιρετικά χαρούμενος. "Αν και δέν έβγαζε μιλά, όλα τά χαρακτηριστικά τού βιωής έδειχναν ότι κάτι τó εύχάριστο σκεφτόταν.

"Η νεαρά σύζυγός του, ή χαριτωμένη 'Αλίση, τόν κυττούσε καθέμενη στόν άντικεινόν καναπέ και φαινόταν πώς προσπαθούσε νά μαντέψη τó λόγο τής απότομης αυτής άλλαγής.

"Άξαφνα ό κ. Βίκτωρ Ζερώ ειπε :

— Βλέπετε πόσο απότομα άλλαξα, αγαπητή μου;
 Καί πόν προστάζει ή σύζυγός του ν' άπαντήση, εκείνος πρόσθεσε :
 — Είμαι πολύ εύχαριστημένος... Μπορώ νά πώ ότι και κάποι και κίνδυνος δέν πήγαν μάταιοι... 'Οφείλω, μάλιστα, νά διολογήσω ότι, ένα μεγάλο μέρος, τó μισό και ίσως και περισσότερο τής έπιτυχίας, όφειλεται στόν διαπερή σινάδελφό μου, τόν βοηθό μου και φίλο μου Φερμιόν... Λιπομια μάλιστα πού θρόσκειτα μακριά και δέν μπορώ νά τού τó άναγγείλω άμέσως... Έξερεις, αγαπημένη μου μικρούλα, ότι σέ λίγον καιρό θά είμαστε πλούσιοι;... Βοήθαμα μιά καινούργια μέθοδος κατασκευής σπρίτων, χωρίς θείο και φώσφορο και, τó κυριώτερο, άφαντάσιως συμπεριφερόη άτ' ώς όσες χρησιμοποιούσιν... Είμαι κατενθουσιασμένος!...

— Μά για πού λόγος κοπιάσατε και κινδύνεψατε τόσο; ρώτησε ή 'Αλίση. Καί σ' κ' ό Φερμιόν χώσατε τούσους ιδρώτες για τήν εφεύρεσί σας αύτή.

— Αγαπητή μου... για σένα... για σένα και μόνο!...

— Μά, Βίκτωρ, δέν είναι όποτε φιλάρεσχη... ούτε και ματαόδοξη... Είμαστε τόσο εύτυχημένοι!... Κοντά σου έννοιωσα τήν εύτυχία... τή χαρά!...

— Κι' όμως;... Έπρεπε νά έργαστώ για σένα, 'Αλίση.

— 'Οστόσο έγώ ήμουν περισσότερο εύτυχημένη τόν καιρό πού δέν κάνατε ό ίδιος τά επικίνδυνα πειράματά σας...

— Μά μήπως και τότε δέν κινδύνευαν άλλοι;... 'Αλλ' εκτός άτ' αύτό ήταν αδύνατον νά έμπιστευθώ σ' άλλους... 'Ο μόνος ίκανός νά με άντικαταστήση ήταν και ένός ό Φερμιόν. Μπορούσα λοιπόν νά μοιράζουμαι μαζί του τήν εργασία... 'Ατ' τόν καιρό όμως πού προτίμασε νά δεχτή τήν έδρα πού τού προσέφερε στό Πανεπιστήμιο τής Νανσύ, από τότε ήμουν υποχρεωμένος νά κάνω τά πειράματά μου μόνος... 'Ας έννε όμως... Τώρα πειά θά έπιδοθώ μόνον σέ μελέτες. Πρέπει νά συμπληρώσω μερικώς καθαρά θεωρητικές εργασίες. Πρέπει ακόμα νά σας ειπώ ότι θά υπέβαλα παρτίτησ από τήν έδρα μου, άν είχε τή νόμιμη ήλίαια ό Φερμιόν. Τόν θεωρώ ως τόν μόνο ικανό νά μ' άντικαταστήση...

— Καλέ μου Βίκτωρ!...

— Ναί... ναί... έννε κορασιώδικά νά μιλά κανείς για τέτοια μικροπράγματα!... 'Αλλ' ή ζωή έννε τόσο μεγάλη κ' έμεις τόσο μικροί!... Κι' όμως, πρέπει νά διαβάξη κανείς ακόμα κ' έφημερίδες!...

— Δέν τις διαβάσατε τις σημερινές;

— 'Οχι!... 'Εχω και μιά άπογευματινή στήν τσέπη μου.

Και ξεδίπλωσε τήν έφημερίδα του.

Μά με τήν πρώτη ματιά ποδηρξέ σ' αύτή, άφησε μιά διαπεραστή κρηγνή τρώμου.

— 'Α!... έννε φοβερό!... 'Αλίση!... δέν πιστεύω στά μάτια μου.

'Ο Φερμιόν...

— Τι!... τί!... 'Ο 'Ιάκωβος!... Τι τού συνέβη; φώναξε ή 'Αλίση τρομαγμένη και πετάγτηκε άτ' τήν πολυθρόνα τής...

— 'Ακουσε!...

Και ό γηραιός καθηγητής τρέμοντας, άρχισε νά διαβάξη με έξαιρετική συγκίνηση:

Νανσύ. 1 μ. μ. 'Ενα τρομερό δυστύχημα άναστάτωσε τήν πόλη μας και βόησε σ' όσοο πέθος τόν έπιστημονικό μας κόσμο. Σήμερα τó μεσημέρι Έγινε μιά φοβερή έκρηξι στά εργαστήρια τού χημείου τού Πανεπιστημίου μας, με θέμα τόν νεαρό καθηγητή 'Ιάκωβο Φερμιόν. 'Η κατάσταση τού έκλεκτού έπιστήμονος έννε άπελπιστική. Καμιά έλπιδα...
 — 'Α! Τι συμφορά, Θεέ μου!... Ξεφάνισες άπειλωμένα ή κ. Ζερώ κ' έπεσε άναίσθητη στό πάτωμα.

"Έξάλλος, ό γηραιός καθηγητής, άγκάλιασε τή γυναίκα του, τή μετέφερε στόν κοιτώνα τής και τής παρέσχε τις πρώτες βοήθειες.

"Η κ. Ζερώ είχε χάσει τελείως τις αισθήσεις της. "Όταν έαι τέλους συνήλθε, παρεκάλεσε τó σύζυγό τής νά τήν άφήση μόνη.

"Ο κ. Ζερώ ξαναγύρισε στό γραφείο του. Τάχε χαιμένα. 'Εννοιώθε πώς όλα τ' άντικείμενα στρφογύριζαν όλόγυρα του. Για νά μνήν πέρη, ξαπλώθηκε στήν πολυθρόνα. "Ηταν τρομερό άνήσυχος. Πρώτη φορά από τó γάμο τους είχε λιποθυμήσει ή γυναίκα του.

Σέ λίγο σηκώθηκε από τή θέσι του και χτύπησε τó κουδούνι τής ύπηρεσίας. "Ηθέλε νά μάθη νεότερα για τόν δυστύχη φίλο του. Λιέταξε νά τού φέρουν δίλες τις βραδινές έφημερίδες.

Τά νεότερα τήλεγραφήματα τών έφημερίδων είχαν πράγματι περισσότερες λεπτομέρειες για τó δυστύχημα. 'Ανέφεραν κυρίως ότι ή ζωή τού καθηγητού Φερμιόν δέν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. 'Ο κ. Ζερώ άνακουφίστηκε κάπως, αλλά δέν μπορούσε νά έξηγήσει τή συμπεριφορά τής γυναίκας του.

"Υστερα από λίγο μπήκε μέσα ή ύπηρετρια και τού άνήγγειλε ότι τόν ζητούσε ή κυρία. 'Αμέσως πήγε στόν κοιτώνα τής.

"Η κυρία Ζερώ μ' άλλωκομένα χαρακτηριστικά, καταβλαμη και με δακρυσιμένα μάτια, τόν ρώτησε με μισοδυσνήχη φωνή:

— Πέθανε λοιπόν;... κ' έξασατε σέ λυγμούς;

'Ο κ. Ζερώ δέν μπορούσε ν' άπαντήση. "Ενας λυγμός τού έσφιγγε τó λαιμό.

— 'Ελάτε, αγαπητέ μου Βίκτωρ, πρόσθεσε σέ λίγο ή 'Αλίση. Καθήστε πλάι μου... Τώρα πειά πού πέθανε, θά σας τά πώ όλα. Θά σας έξομολογήθώ εκείνο πού από τή λιποθυμία μου ίσως νά ύπαιπνεθήκατε... Είστε τόσο καλόγηρος!... Τόσο γενναίος, ώστε δέν θά με διακόψετε...

Και λέγοντας αύτά, άναστρώθηκε στό κρεβάτι τής.

— 'Αγάπησα τόν 'Ιάκωβο Φερμιόν, ειπε με σταθερή κάπως φωνή, κ' αγαπήθηκα άτ' αύτόν!... Πώς γίνηκε αύτό δέν ξέρω... 'Άξαφνα, μιά μέρα νοιώσαμε τó συγγλονιστικό εκείνο αίσθημα, πού έννοσε τις καρδιές μας. 'Αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε παράφορα... 'Αγαπήμαστέ... Κι' όμως δέν ήταν δυνατόν νά σκεφθούμε για γάμο... Γιατί σας άγαπούσαμε τόσο κ' ό δυό μας!...

"Έπρεπε λοιπόν νά χωριστούμε. 'Ιδού ή αίτια πού άνάγκασε τó Φερμιόν νά δεχτή τήν έδρα τού Νανσύ... 'Ο χωρισμός μας ήταν μοιραίος!... Τώρα, πού όλα τά ξέρετε, μπορείτε νά με ρωτήσετε!... Θά δεχτώ τις συνειτήσεις τής άδυναμίας μου αύτης άδωκαμάρτυρητα.

"Ο γηραιός σοφός, άρχός από τή συγκίνηση, ψιθύρισε τρέμοντας:

— Δυστυχισμένα!... κακιομορα παιδιά!...

— Πώς!... Με συγχωρείτε; φώναξε έπαληρη εκείνη.

— Σας συγχωρώ;... Μά θάπρεπε νάσαστε ένοχοι για νά σας συγχωρήσω!... 'Ο μόνος πού φταίει ήμουν έγώ!... 'Ημουν τυρώδ!...

— Με συγχωρείτε;... 'Ω! πόσο

είσαστε καλός! φώναξε ή 'Αλίση και ρίχτηκε στό λαιμό τού άνδρα τής...

"Εκείνος τή φίλησε, ώτως πάντα, στό μέτωπο, και τής ειπε μ' έναν τόνο πατριώ:

— Πλόγησε, μικρή μου 'Αλίση, ξάπλωσε νά ήσυχάσης... Είσαι πολύ κορασιωμένη, πρέπει νά κοιμηθής!...

— Έρχετε δίθενο! άπάντησε εκείνη κυττάοντάς τον μ' ένα βλέμμα γεμάτο εύγνωμοσύνη και θαυμασμό.

— Καλή νύχτα, μικρούλα μου, ειπε με τρεμιάμενη φωνή ό σοφός γέρος και τήν ξαναφίλησε.

— Καλή νύχτα!...

'Ο Βίκτωρ Ζερώ ξιεινε πεντάφρανος από μικρός. Δέν είχε γνωρίσει τή μητρική στοργή, ούτε είχε χαρεί νά πατριικά καλά.

"Όταν έργυγε μικρός από τó όρφανοτροφείο, ρίχτηκε στή σκληρή βιοπάλη. Κι' άν αναδείχτηκε, τέλος, τó χροστούσε αύτό μόνο στήν φιλομυθεία του και στήν άδάμαστη καρτερικότητά του. Δοσμένος δόλφονα στήν έπιστήμη, δέν γνώρισε τόν έρωτα, δέν γνώρισε καμιά από τις απολαύσεις τής ζωής. 'Ηταν ένας τύπος άσκητου.

Τή γυναίκα του τήν πρωτογνώρισε σέ μιά έσπεριδα τών μαθητών τού Διδασκαλείου. Τότεκανε έντάκτως τó λυπημένο πρόσκοπό τής και τής μίλησε. 'Η 'Αλίση ήταν κόρη ένός πλούτου συμπαθητού του. 'Ηταν κ' αύτή πρηνήτάρφανη. Τού διηγήθηκε τήν πολυδυσανομένη ζωή τής. Και για πρώτη φορά έννοιωσε ένα άλλόκοτο αίσθημα νά τού άναστατώνη όλο του τó εσέναι. Τήν άγάτησε μ' ένα πολύ παρξένο τρόπο.

'Αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε παράφορα...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

Ο ΚΑ'ΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

"Ακουσε... Θά ήμουν πολύ εύτυχης αν δεχόσουν την πρόκλησή μου στο γείμα του Σαββάτου, ελπί σου φίλο μου Χριστιανό Φαβέ. Θά περάσουμε καλά, θά είμαστε μεταξύ συναδελφών και πατριωτών. 'Ο 'Αλβέρτος και ή γυναίκα του... ή δότωρ Μπουσσώρ κ' ή γυναίκα του — ήν ξερείς τή γειτόνισά σου, τή Σωβία!...

— "Α!...

— Γιατί λές «ά!» γιατί εχλώμασε; Τί σημαίνει αυτό;

— Φίλε μου, καλέ μου φίλε, δέν θά δεχτώ τή φιλική σου πρόταση... Δέν πρέπει να συναντηθώ με τή κυρία Μπουσσώρ.

— Περιεργό!... Γιατί αποκρύπτεις αυτή τή γυναίκα, ενώ είνε τόσο όμορφα και τόσο καλή!...

"Ο Φαβέ χαμογέλασε αδιόρατα κ' άφησε έναν άνεπαύστη στεναγμό.

— Τό ξέρω, έπρόσθεσα, ότι άλλοτε έγινε κάποιος θόρυβος γύρω από τά όνόματά σας. Άλλά έπειδή φλετάρηζες κάποτε με μία γυναίκα, γι' αυτό πρέπει να τή αποκρύψης;

"Ο Φαβέ, ξαπλωμένος σε μία βαθεία πολυθρόνα του έργαστηρίου του, τού όποιου τά παράθυρα βλέπανε στον πλατύν δρόμονα του Λουξεμβούργου, με κύταξε για μία στιγμή σιωπηλός...

Τό μελίχρσο δειλινό έδωσε κ' άπλωτόταν αγά-σικά ή νύχτα, γεμάτη γαλήνη και ήρεμία.

— Λοιπόν; ρώτηρα.

— Ακουσε, αγαπητέ μου, μου άπάντησε ή φίλος μου. Πρέπει να μάθης γιατί δέν θέλω να συναντηθώ με τή Σωβία και τότε θά με δικαιολογήσης. "Ημιον δεκαεφτά χρόνων κ' είχα τελειώσει τις σπουδές μου, όταν τήν έ γνώρισα στο παρκό της σπάτι, στον πάργο που είνε κοντά στο Ζελόν, σ' ένα τοπίο γεμάτο πικρή χλόη και καταράσινες φυλλωσιές δέντρων. "Ηταν θιμάμαι τότε νέο κορίτσι, γεμάτο ζωή και σελτάδα, με καστανά νουσταλικά μάτια. "Ηταν τρία-τέσσερα χρόνια ίσως μεγαλύτερη μου, μα ποτέ δέν σιώλογιστρα αυτή τή διαφορά.

Μάλις ή Σωβία παρουσιάζταν μπρός μου, τό αίμα μου σταματούσε και χλώμαζα. Τήν αγαπούσα! Έκείνη κατάλαβε τόν έρωτά μου, μα δέν έδειξε ούτε περιφρόνηση, ούτε καταφρόνια. Έπιζητούσε μ' ευχαρίστησι τή συντροφία μου κ' έδειχνε ενδιαφέρον για τις πρώτες μου ζωγραφικές σπουδές. Μου έδινε συμβουλές και μου φρονόταν προστατευτικά. Κατάφθωνε να συζητητ τά ασθήματά της.

Δέν ήταν έρωτας αυτός. "Ηταν ένα έξοπασμα όλων τών ευγενών ασθημάτων που φωλήρζον σε μία καρδιά ποικιμένη.

Τήν παντρεύτηκε μολονότι ήταν πατέρας της στά χρόνια. Κι' άφοσιώθηκε σάν πατέρας και σάν σύζυγος στη μικρή του Άλιση. "Όλη του ή σκέψις ήταν πώς να τή κάνει εύτυχισμένη.

Καθικόμενος τώρα έμπρός σπδ γαρκείο του ή γηραιός σφοδς είχε δοθεί στη συλλογή, Σκεφτόταν τά περασμένα, σκεφτόταν τό μέλλον.

— Ένας τρώκος ύπαιθρι μόνο! ψιθόρασε τέλος. Νά έξαρρανοστά!.. "Η ζωή άντρεί σ' αυτήν. Ένα χρέος έχω: Νά τούς κάνω εύτυχισμένους!...

Στηράθηκε, πήρε από μία ντουλάτα ένα φιαλίδιο και γυρίζοντας πίσω άργά-άργά ξανακάθισε μπρός στο γκαρκείο του. Τράβηξε μέσα από ένα συρτάρι ένα φύλλο χαρτιού κ' έγραψε:

«Καθιστό γενικό κληρονόμο μου τήν πολυαγαπημένη σύζυγο μου Μαρλαν-Λουίζαν Άλικην Ζερό, από ευγνωμοσύνη για τήν εύτυχισμένη ζωή που μου χάρισε με τήν άφοσίωσή της, τή λεπτότητα της και τήν καλωσύνη της. Τήν ευχαρίστησά και τήν εύλογώ, τήν τελευταία σπδή άρα, άπ' τά βάθη της ψυχής μου.

Τελειάια ελόη μου είνε να ένωθ, μετά τόν θάνατό μου, με τόν μαθητ μου και φίλο μου 'Ιάκωβο Φερμόν, στον όποιο κληροδοτά τά έγγραφα μου, τά βιβλία μου, τις μηχανές μου, τά έργαλεία μου και τις έφευρέσεις μου, γιατί τόν θεωρώ ως τόν μόνο άξιο και ικανό να συνεχιστ τις έρευνές μου. Βίκτωρ Ζερό».

"Υστερα, παίρνοντας με σταθερό χέρι, ήρεμος κ' ευχαριστημένος, τό μπουκαλάκι έρριξε μερικές σταγόνες άπ' τό δυνατό δηλητήριο που περιείχε σ' ένα ποτήρι νερό και τό έπαι...

"Έκλεισε κατάπαν τά μάτια του και πέρασε ήσυχα και γαλήνια άπ' τή ζωή στο θάνατο, σάν ν' άποκοιμήθηκε...

ένω έγώ... έγώ ύπεφερα σάν ένα σκλαβωμένο πουλί. Πόσο γλυκεία όμως ήταν ή σκλαβία μου! Γιατί αγαπούσα τή Σωβία, μ' έλη τήν άγνή θέρη των δεκαεφτά μου χρόνων, όπως ή Ισπίτης Γκαρ αγαπούσε τή Μανόν, όπως ή Βέρθερος τήν Καρόλττα, όπως ή Παύλος τή Βιργίνια!...

"Α, φίλε μου, δέν μπορείς να καταλάβης πόσο βαθιά, με πόση άγνότητα και ειλικρίνεια ασθημάτων άγάπης τή Σωβία! Ένα πράγμα όμως με τυραννούσε διαρκώς και μου σπάρυζε τήν καρδιά: Η σκέψις ότι πιθανότατα εκείνη άδαφορούσε κ' ίσως έπαιζε με τό ασθήμα μου... "Η Σωβία ήταν πλουσία, ενώ έγώ ήμιον πτωχός. Έγώ ήμιον πρόθυμος να τήν καταλάβω, ενώ εκείνη έπέμενε να μήν ένοή τις μισοκοιμη-ρούσεις μου...

"Όστόσο, έφτασε ή άρα που ή φροντίδα να έξασφαλίσω μα καλύτερη θέσι μ' έσπρωξε ως τό Παρίσι. Έπρόκειτο να μωύ στη Σχολή τών Καλών Τεχνών. Τήν παρομοιή τής αναχωρήσεώς μου κάποις έξασφάλισε μου και ή Σωβία διοργάνωσαν μα έκδρομή στο βουνό. Τις συνόδισα...

Περπατούσα κοντά στη Σωβία. "Ηταν χαριτωμένη σάν μα νεράδα τών παραμυθιών. "Η φούστα της άνέμιζε στην άρα!... Πελούσε διαρκώς κ' έπαιζε. Κι' όταν, πατώντας στερεά τό άνηφορό μ-θόστρωτο μονοπάτι, γυρίζε προς έμάς και μās χαϊρευόσε από ψιλά, με τά χέρια άπλωμένα, μου θυμίσε τις ήρωίδες εκείνης τής «Σφενδόνης», τις αμαζόνες και κνηγήτρες τής δόξας και τού έρωτος.

"Ηταν ρομαλέα και τοίμηρη. Σε μία στιγμή προσπέτασε όλες τις φύλες της. Τήν ακολουθούρα κ' έξαρρα βροθήγαμε μόνοι στην κορφή ενός λόφου γλυκισμένου. Έκείτρε σ' ένα λίθινο κάθισμα, που κάποις βροχός τού βουνού θά τό είχε φαινεται, φτειαγμένο με τά πόδια ζω-μένα στα ρεύμα.

Τότε πήρα θάρρος. Έκείτρε μπροστά της κ' ετόίμησα να τής εκμυστηρευθώ, ότι ως τότε δέν ήθελε ν' άκούση. Τής έξομολογήτρε τόν έρωτά μου, τά όνειρά μου, τις έλπίδες μου. Μιλούσα με μάν εύ-γλωττία που μ' έξέπληξε κ' έμένα τόν ίδιον. Δέν έόχημα καθόλου τό κερφάλι της όσο μιλούσα. Τά μάτια της ήσαν μερόλιεστα και φανόταν πώς δέν άκουγε τίποτα. Έξαρρα με σταμάτησε με μία άπόψη χειρονομία. Ένας θόρυβος άκούστηκε στα ρεύμα. "Ηταν ένα τσανόπουλο που έτρεχε προς τά πρόβατα. Πίσω του ακολουθούσε ή τσοπάνης, ένας άνθρωπος άγαθός και καλόκαρδος. Μās χαϊρέτρε με καλωσύνη, μās εκτε ότι οι άλλοι μās ζητούν κά προσέ-ρασε.

— Από μακριά άκούστηκαν ή φωνές τών συντρόφων μας.

— Μή λέτε πειά τίποτα!... μου είπε ή Σωβία. Νά, οι άλλοι έρχονται. Φεύγετε άβιο, αλλά να θυμάσε τί μου είπατε σ' αυτό έδά τό μέρος...

"Έτρεξε κατάπαν να συναντήση τήν πα-ρέα μας.

Στάθηκε τότε για μία στιγμή κ' έρριξα ένα έρευντικό βλέμμα δρόνυρά μου, προσταθόντας να εντυπώσω στην ψυχή μου τό τοπίο.

Τήν άλλη μέρα έφυγα για τό Παρίσι. Τή γκεντέδουξη ζωή που πέρασα εκεί, πό τήν έξοχς βέβαια. Έκει νόμισα πώς ήρησώτρε άντελώς τή Σωβία. "Όταν μετά τρία χρόνια γύρισα, έπίστα ότι παντρευόταν. Προσάθησα να τήν δω μία φορά, μα στάθηκε άδύ-νατο.

Ξαναγύρισα στο Παρίσι, με τή σκέψη ότι δέν έπρεπε πειά να ύποφέρω, άφού ή ζωή είνε τόσο πλατεία.

Νά, ένόμιζα πώς είχα θεραπευθεί άντελώς από τόν παιδικό μου έρωτά, τόσο ώστε τώρα τελειάια, σ' ένα ταξείδι που έκανα, θέηρα να έπινοαφώ τό τοπίο, όπου τής έξομολογήτρε τόν έρωτά μου.

Ξαναβόηρα εκεί τά ίδια δειντάκια, τό ίδιο χρώμα στον άγνόν ύφρανό, τήν ίδια χλόη, Ξαναείδα και τόν τσοπάνη. Καθόταν στη θέσι όπου ή Σωβία χαμύλωνε τά μάτια άκούγοντάς με. Ζωντάνεμα στη φαντα-σία μου όλη εκείνη τήν παλιά σσηνή και άληθινα έννοιουσα μέσα μου κάτι να γαρίζεται.

"Ο βροχός με χαϊρέτρε, άνοητόκαρδος και καλός. Με θυμήτρε.

— Καρό είχαμε να σάς δοίμε... μου είπε. Τά κορίτσια όμως ξαναφθαν πολλές φορές και μου μιλούσαν μάλιστα για σάς.

— Σου μιλούσαν για μένα;

— Νά!... Μία κυρία καστανή μουίλεγε αν σε θυμάμαι. Τόν τελευταίο μάλιστα καιρό ήθε έδά με τόν άντρα της. Άλλοτε έρχόταν άντελώς μόνι και καθόταν άρες κ' άρες σ' αυτό τό κάθισμα... Τι να σάς πώ... μου φαινεται πώς κάποιον πόνο έχει στην καρδιά της... "Όλο έκλαιγε, άκοιμισμένη στους κορμούς τών δέντρων...

Κι' ή καλόκαρδος βροχός σφύριζε τό σπυλί του, με άποχωρήτρε και κατέβηκε στην κοιλιά.

"Εμεινα μόνος εκεί ως τό βράδυ, βροθέοντας με τά δάφρυα μου τόν χόμα και τήν άψυχη πέτρα... Καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα γιατί δέν θέλω να συναντήσω τή Σωβία; Γιατί είνε πειά παντρευμένη. Άντρεί σ' άλλον. Και γιατί μ' αγαπά άκόμα... όπως κ' έγώ τήν αγαπά!...

"Έκλαιγε άκοιμισμένη στους κορμούς τών δέντρων...